

בין שתי הגישות הללו, שחקר-תיאטרון המקפיד על פרטים, ובעל כושר איתור בכל מצב". התוצאה היא מעין שלישייה של מוסיקה קאמרית, שבה משלימים הן שחקנים האחד את השני להפליא. סימון סיגורה אינה מפתיעה באנושיות הניב-טה מפניה, והמכרת היטב, אבל יש לה ניצוצות של זעם ורישעות שהם בהחלט מפתיעים. ז'אן רושפור, הידוע כאלגנטי, מלוטש ומנומס חלפליא. מוסיף לעצמו קולט של נבזות חולנית ומפונקת. ואילו דלפין סיריג מצליחה באורחה פלא לגלגל דמות מגוחכת שאינה מעוררת-חזק, בתולה בסוף הקייץ של חייה, המשוכנעת, כי צביטה בישבן משולה כמעט לאונס, ומתקשה להשלים בתוך עצמה עם הפחד מן הצביטה והתשוקה אליה.

אלה השלישייה המעולה הזאת, נוספים כמה מן טכנאים מעולים ביותר של קולנוע הצרפתי, את הצילם גיסלן קלוקה (שצילם חלק מטס ואת מלחמה ואהבה של וודי אלן) את המערכת פרנסואז בוגו (שר ערכה כמה מסרטי של אלן רנה), ואת התפארוך ברנארט אוון, שאחראי לעיצוב מקום ההתרחשות המרכזי בסרט, (ואשר נזכחתו כה מורגשת וכמעט כאילו היה דר דמות הרביעית בו), ביתם של האח והאחות. אם מחבריהם את כל הכשרונות העצומים הניצבים לפני המצלמה עם הכשרונות המיומנות שמאחרי המצלמה, אפשר למי צוא לא רק הבדל נוסף בין הסרטים היראליים של משה מיורחי לסרטים שהוא עושה בצרפת, אלא גם את הסיבה להתפלות מפיצי הסרטים בארץ, על סירטו.

כוכבים

סטאוויסקי ממין וקבה

השעוריות הכלכליות נחשפות לאור עשרים והשלושים בצרפת נחשפות לאור הזרקורים של הקולנוע הצרפתי. אחרי

רומי שניידר כמארתה המתאכרת
אני עדיין ילדה

הסרט שהקדיש אלן רנה לפרשת סטא-ויסקי, שהזכירה לרבים פרשת מירמס ושוחי מודרניות יותר, הסתיימו בימים אלה צילומי סרט חדש, המוקדש לדמותה של מארתה האנא, כלבנית וספרנית כורל-לה גיליה של הגיבורה שהיא מגלמת. גירו, הראש, לפני שהתאבדה בעיקבות השערו-ריות שבהן הייתה מעורבת.

במאי הסרט, פראנסיס גירו, בתר לתפי קיד הראשי, בשחקנית שכמעט נולדה לגלם דמות זו — רומי שניידר. כמו הגבי רת האנא, רומי היא דוברת גרמנית ב"מקור, הימים, בגיל 41, היא קרובה מאוד לגיליה של הגיבורה שהיא מגלמת. גירו, שעבד כבר עם רומי בסירטו הראשון, השלישייה הטנטנית (סיפור על בעל הרר-צח את אשתו ואחר כך מבתר את גופתה לתחיות טנטות וקובר אותן בגן), משלב

תוכנית טלוויזיה

פסטיבל הזמר לילדים (מק-סיס, תל-אביב, ישראל) — אי-אפשר לטעות: את הסרט הזה עשו במיוחד לחופש הגדול, במחשבה תחילה שכל אמא, שילדיה יעצבו אותה יתר על המידה, תשמח לשלוח אותם לקולנוע כדי לראות סרט כזה, ולהיפטר מהם למשך שעותיים.

אכן, כל מה שאילן אלדד עשה כאן, הוא בעצם תוכנית טלוויזיה למשך הגדול. הוא צילם כמה מופעים של פסטיבל-הזמר לילדים, שהוא ידוע כהצלחה מילטרית גדולה, הן בהופעות והן בתקליטים, שילב כמה צילומים מן החזרות שלפני הפסטיבל ומן המיבחנים, שבהם נבחרו הילדים אשר הופיעו, הוסיף עוד כמה צילומים מאחרי הקלעים, והרי לכם סרט.

עד הורן הכל טוב ויפה. העבודה נקיה והכל עשוי בדיוק כפי שאולן הקהל לראות על המדף הקטן. אפילו בסדר שמוצגים השירים לא נעשה שום שינוי, קודם שרים המבוגרים, אחר כך הילדים ובסוף זוכי הפרסים. הכל במקום. מובן שסרט כזה יכול היה לפתוח את הנושא, ולעסוק בהרבה דברים שמעל ומעבר לאירוע המוסיקלי עצמו. דוגמאות אינן חסרות: התחרות שהיתה בין פסטיבל זה לפסטיבל דומה שנערך בו זמנית, הבעיות של הורים וילדים המשתתפים במופע (יש רמז לכך אבל לא יאוחר), קניי המידה לבחירת השירים, הקשיים הלוגיסטיים של אירגון המופע, ועוד ועוד.

דייון ראניון בא לנתניה

מלך ליום אחד (אלנבי, תל-אביב, ישראל) — זה צריך להיות סרט לקיץ: קליל, בלתי-מחייב,

קומדיה שמצחיקה ושנחת עד מהרה. במקרים כאלה, המיבחן היחיד להצלחת המיבצע הוא מיבחן הקהל. זה יחליט אם מתחשק לו לצחוק, וכמה מתחשק לו לצחוק, וזה יהיה כנראה, קנה-המידה לשיפוט. עם זאת, קשה שלא לציין, כי הסיפור על שוער-המלון, המתחזה לאיש-עסקים מצליח כדי לעשות רושם על בתו — ראונה לא ראה 15 שנה — מזכיר במהופך סיפור של דייון ראניון בשם גברת ליום אחד. ואם כבר נוגעים בסוגיה זו, צריך לציין עוד שאחד הבמאים הגדולים של הקולנוע ה"אמריקאי", פראנק קאפרה, עיבד את הסיפור פעמיים, לקול-נוע, פעם בתחילת שנות השלושים ופעם בתחילת שנות הששים. הן הסיפור המקורי של ראניון (שאיש לא טרח להזכיר בכותרות הסרט הישראלי) והן שתי הגרסאות של קאפרה היו משעשעות ומפוקחות יותר מן הסרט של אסי דיין.

מלבד הסיטואציה הבסיסית, חסר התסריט המצאות ודמויות ראויות לשמן. הסיפור עצמו מתחיל רק אחרי ששליש מן הסרט בערך חולף בעזרת האלטורות מהירות של מרים פוקס ורבקה מיכאלי. ההומור שבסרט צריך להתמצות בעיקרו בדילאוגים, אלא שאלה נשמעים כאילו אולתרו תוך כדי הצילומים על-ידי השחקנים עצמם, בלי הרבה מחשבה מראש. הסצנה המצחיקה ביותר בסרט קשורה בסם משלשל, ובפלפל המרוח על נייר טואלט, וזה רמז לעידון הצפוי כאן. גבי עמרני (האב המתחזה) וקארולין

בסרט גם מרכיב פוליטי: מארתה מאוהבת בסוציאליסט צעיר (דניאל מסגיש), ובשל אהבה זו היא וזנחת את עסקיה.

הסרט מהווה, כמובן, הזדמנות נוספת לשיחזור האופנה והעולם של אותה הת-קופה, אבל לגבי הכוכבת, זו בעיקר הור-דמנות להתמודד עם דמות השונה ממנה לגמרי: "עם כל הזוהר שסביבי, אני חשה שבתוכי אני עדיין ילדה. אבל כשאני מתבוונת סביבי, ורואה כמה אומללים ה-אנשים המרגישים את עצמם מבוגרים, אני משייפה בכל זאת להישראל ילדה. אני לא הייתי מסוגלת אף פעם להיות כמו מארתה האנא."

ישראל

רוח מתוך הפסד

כולם זוכרים בוודאי את מילחמת הב-רות-הסרטים על הסרטה ובצע אנטבה, ומחול השדים והלחצים, שאחז בתעשייה הישראלית באותו זמן. כולם ודאי גם זוכרים, שאף אחת מן החברות האמריקא-יות הגדולות שרצו לעשות את הסרט ב-

לילך נתיב: פרימדונה קטנה על במה גדולה

הסרט נזר שלא לנוע באף אחד מן המוקשים הללו, ורק פעם אחת נפלת הערה צנינה מפי האמרגן אבשלום רובין השומע את יהיה טוב בארץ ישראל ומעיר שזה בדיוק סוג הנושאים שאחראי רוצה בפסטיבל. רגע כזה, או כמה מבטי-פרימדונה של אחת הזמרות הקטנות, שוברים קצת את השיגרה הצפויה של מופע מצולם.

גפן ועמרני: בלי הרבה מחשבה מראש

לאנגפורד (הבת מאמריקה) טבעיים וחביבים, אבל חנן גולדבלאט (טרדן תיירות חסר תוחלת) מתאמץ מאוד כדי להיראות לסירוגין בוטה, נבון, שחצן ורגשן, ובקולנוע, כידוע, מותר להתאמץ, אבל אסור להראות זאת. נוסף לכך, הפירסומת הסמוייה כשרת אינה סמוייה כלל וכלל. היא אפילו בוטה עד כדי כך שנדמה כאילו מטרתו העיקרית היא להציג בית-מלון, מיסעדה, קבוצת כדורגל או את רחובות העיר נתניה, ולא כל כך להתעסק בסיפור. אשר לשם, הוא אמנם שימש בעבר סרט של פיליפ דה-ברוקה, אבל זה הקשר היחיד שיש בין שני הסרטים.

ישראל, לא זכתה בכבוד, ומי שעשה אותו בסופו של דבר, היה מנחם גולן. במהלך המירוץ אחרי הויכוח, הובטחו כל מיני הבטחות לתעשייה הישראלית, ולפתות אחת מהן מתממשות עכשיו, זמן רב לאחר שניתנה. ההבטחה היתה של חברת וורנר. היא הפקידה או סכום של מאה אלף דולר, אשר נועד לעידוד ה-תסריטאות המקומיות. על הכסף הופקדה ירדה, המופעלת על-ידי מרכז הסרט ה-ישראלי, ועדה ציבורית זו החליטה לחלק את הכסף במיסגרתם של תחרות. אחרי שנים של דיונים וניסוחים, הוחלט שהת-חרות תהיה בת שני שלבים. ראשית ית-בקשו המועמדים להגיש תקצירים של התסריטים, וצוות מיוחד יחליט איהם מן התקצירים ראוי לעידוד. הזוכים המאושר-רים יקבלו פרטי עידוד, כדי שיוכלו להר-חוב ולהעמיק את התסריט שלהם, ולכש-הם יסיימו את עבודתם, יחזרו אל הצוות שיבחר בחירה סופית של שלושה זוכים.

מה האינטרס של וורנר בכל העניין? ראשית, זה היה חלק ממיבצע השיכנוע של הצלחה. שנית, יש להם אוסציה לר-כוש את אחד מן התסריטים הזוכים ולהש-

תמש בו להפקת סרט באולפניהם. נקודה אחרונה זו היא כנראה שפית-תה, לא פחות מן הפרס הכספי, יותר ממאה כותבים, כמה מהם ידועים, מפורסמים ומבוססים, לשלוח תקצירים לתחרות. הלקטורים, אנשי הצוות — טלילה בן זכאי, גיסים קלדרון ואחד מעורכי מדור זה, דן סינרו — קראו, התווכחו, והגיעו לרשי-מה של שמונה תסריטים. שיש להעניק להם את פרסי העידוד הראשונים (כנר-אה בסכום של כ-60 אלף לירות), כדי ש-ימשכו לפתח את התקציר לתסריט מלא. הזוכים המאושרים הם: לאדיסלב גרוסמן (על חתן לליזה), דן וולמן (הביוגרפיה של בן), אברהם הפנר (אהבתה האחרונה של לורה אדלר), יצחק בן-נר (האיש מסט), יצחק "צפלי" ישורון (ארץ אהבתי), ברוך גיטליס (אלטנה לסי ספר של שלמה נקדימון), ערן פרייס (פרופיל 24) וסרגי אנקרי (אפשר לעקור עצי זית).

מי שלא הספיק או לא זכה הפעם אינו צריך להתייאש. זה רק הסיבוב הראשון של תחרות התסריטים. הכסף יספיק בוודאי לעוד כמה וכמה סיבובים, ולכן מה שצריך הוא, לשיים-לב למודעות בעיתון.